

Fővárosi Ítéltábla
12.Gf.40.297/2025/7.

Felperes: felperes1. (Cím1)

Felperes képviselője: Lantos Ügyvédi Iroda (cím7 eljáró ügyvéd: dr. Lantos Áhim Bálint)

Alperes: alperes1. (Cím2)

Alperes képviselője: dr. Pelőcz Eszter ügyvéd (cím8.)

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

b Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 36.G.41.598/2024/16-I. számú ítélet

Fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2025. április 16.

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.064.000 (Négymillió-hatvannégyezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket olyan módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 16-I. sorszámú ítéletével megállapította, hogy a felek között 2020. október 1. napján megkötött követelés adásvételi és engedményezési szerződés érvénytelen, amelynek jogkövetkezményeként kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000.000 forintot, továbbá 4.064.000 forint perköltséget, valamint az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú eljárási illetékbevételei számlájára 1.500.000 forint eljárási illetéket.

[2] Az ítélet indokolásában a következő tényállást rögzítette:

[3] A Kecskeméti Törvényszék a 2018. szeptember 7. napján indult eljárásban, a 2018. december 4-én kelt, ügyszám 1 számú végzésével rendelte el a adós1 (továbbiakban: adós) felszámolását; a kijelölt felszámoló 2021. január 5-én kelt szöveges jelentése szerint a felszámolási eljárást a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 63/B. §-a alapján egyszerűsített eljárásként folytatta le, figyelemmel arra, hogy az adós vagyona a felszámolási költségek fedezetére sem elegendő, továbbá, hogy az iratanyag hiánya miatt az eljárás technikailag lebonyolíthatatlan. A jelentés 3. számú mellékletét képező, hitelezői igényeket összesítő táblázat szerint az alperes az adós hitelezője, bejelentett és nyilvántartásba vett igénye 131.113.425 forint. A felszámoló a jelentésben (helyesen: a 2019. január 17-én kelt levelében) tájékoztatta a hitelezőket arról, hogy egyszerűsített felszámolási eljárást kezdeményez, továbbá felhívta a hitelezőket, jelentsék be, ha tudomásuk van arról, hogy az adós fellelhető vagyontárggyal rendelkezik.

[4] A felperes a 2020. október 1. napján megkötött adásvételi és engedményezési szerződéssel megszerezte az alperesnek az adóssal szembeni, 129.733.218 forint követelését 100.000.000 forint vételár ellenében, a keresetlevélhez F/9. alatt csatolt főkönyvi karton tanúsága szerint a felperes a vételárat három részletben megfizette az alperesnek.

[5] A Fővárosi Törvényszék Cégbírósága a 2022. március 31-én kelt, Cgt.szám. számú végzésével a felperest eltiltotta a további működéstől, egyben megszűntnek nyilvánította és elrendelte a kényszersztörlési eljárás megindítását, majd a 2022. december 1. napján kelt, Kt.szám számú végzésével a kényszersztörlési eljárást megszüntette és kezdeményezte a felperes felszámolását (Fővárosi Törvényszék előtt 53.Fpk.4647/2023. ügyszámon indult eljárás). A felperes felszámolásának kezdő időpontja 2023. június 30. napja.

[6] A felperes keresetében a peres felek között 2020. október 1. napján megkötött követelés adásvételi és engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítását, valamint az alperes 100.000.000 forint (és perköltsége) megfizetésére kötelezését kérte. Követelése jogcímeiként (keresete jogalapjaként) hivatkozott a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontjára, 40. § (1a) bekezdésére és 63/B. § (1) bekezdésére, továbbá a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:61. §-ára, 6:89. § (1) bekezdésére, 6:112. § (1) bekezdésére és 6:113. § (1) bekezdésére.

[7] Álláspontja szerint a 2020. október 1. napján létrejött szerződés feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügylet, amely a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja értelmében érvénytelen. Az F/7. alatt csatolt, 2021. január 5-én kelt felszámolóbiztosi jelentés ugyanis igazolja, hogy az alperes az adóssal szembeni, bejelentett követelésének felszámoló általi visszaigazolásával egyidejűleg, azaz jóval a perben támadott szerződés megkötését megelőzően tudomást szerzett arról, hogy az adós vagyona a várható

felszámolási költségek fedezetére sem lesz elegendő. Az alperes annak tudatában kötötte meg a felperessel a szerződést, hogy az átruházott követelések behajthatatlanok. Az F/7. alatt csatolt jelentésben foglaltak teljesen ellentmondanak annak az alperesi állításnak, hogy az engedményezésért megfizetett vételár megtérült volna a felperes számára, ezt az állítását nem bizonyította az alperes. Kiemelte: a felszámoló a jelentést követően a hitelezői gyűlést 2019. február 14. napjára hívta össze, amelyen egy hitelező sem vett részt, hitelezői válaszmány nem alakult, az alperesnek a jelentés ismeretében tudnia kellett arról, hogy a perben támadott szerződést feltűnő értékaránytalansággal kötötték meg. A perbeli szerződés érvénytelensége alapján köteles az alperes az eredeti állapot helyreállításaként visszafizetni a 100.000.000 forint vételárat a felperesnek. Arra az esetre, ha ez nem lenne lehetséges, vagy valamelyik fél lényeges jogi érdekét sértené, a Ptk. 6:113. § (1) bekezdése értelmében kérte, hogy a bíróság rendelje el az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás ellenértékének, vagyis 100.000.000 forintnak a megtérítését.

[8] A Kúria BH2015.9.256. számon közzétett döntésére hivatkozva kiemelte: a feltűnő értékaránytalanság esetén is lehetőség nyílik az érvénytelenség megállapítására és az eredeti állapot helyreállítására, így nem csupán az értékaránytalanság kiküszöbölése mint jogkövetkezmény alkalmazható. A Kúria a határozat jogi indokolásában rámutatott arra, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott megtámadási ok azt a hitelezővédelmi célt szolgálja, hogy a felszámolás hatálya alá tartozó vagyont ne lehessen elvonni a hitelezői igények kielégítése elől. A fedezetelvonás orvoslása elsődlegesen az eredeti állapot helyreállítása. Ha ez nem valósítható meg, az érdeksérelem orvoslása az értékkülönbséget teljes összegének megfizetésével lehetséges.

[9] Álláspontja szerint a keresetről való döntés érdemét nem befolyásolja, hogy a felperes a szerződés megkötésének időpontjában tudott-e arról, hogy vele szemben 3 év múlva a bíróság felszámolási eljárást rendel el, vagy, hogy a felperes a szerződés megkötésének időpontjában rendelkezett-e likviditási nehézséggel. Az alperes Ptk. 6:98. §-ára hivatkozását tévesnek találta, figyelemmel arra, hogy ez a rendelkezés a perben nem alkalmazható, a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott érvénytelenségi ok eltér a Ptk.-ban meghatározott érvénytelenségi októl.

[10] Tényállításainak bizonyítékeként hivatkozott az állami adóhatóság által 2024. április 29. napján felvett jegyzőkönyvre is, amelyből megállapítható, hogy az alperes nem jelentette be az engedményezést az adós felszámolója felé, a felszámolói zárójelentésben az engedményezett követelés tekintetében továbbra is az alperes szerepelt.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[12] Védekezésében kiemelte: a felperes a szerződés megkötésének napján nem számított arra, hogy 3 év múlva elrendelik a felszámolását, így a megállapodás nem valósított meg fedezetelvonást, az érvénytelenség okának a szerződéskötés pillanatában kell fennállnia.

[13] Állítása szerint az alperes jóhiszeműen járt el, mert a szerződés megkötésekor a felperes jól működő társaság volt. A felperes azzal a tájékoztatással vásárolta meg a követelést, hogy azt az adóstól be lehet hajtani. Az alperesnek tudomása volt arról, hogy a felperes ügyvezetője üzleti kapcsolatban volt az adóssal, mivel a felperes és az adós is fakereskedéssel foglalkozik. A felperes célja az ügylettel az volt, hogy segít az adósnak annak érdekében, hogy a vele szembeni felszámolást megszüntessék, majd megszerzi az adós lekötött famennyiségét, kiterjedt piaci lehetőségeit, amelyből profitot realizált volna, ezért bőven megtérült volna az engedményezés vételára.

[14] Kiemelte: az alperes működő, konkrét céllal rendelkező társaságnak adta el a követelését, mert a felperesnek ekkor nem volt likviditási nehézsége. A felperes 2021. január 1. – 2021. március 31. között három részletben megfizette a vételárat az alperesnek.

[15] Állítása szerint a szerződés megkötésekor nem volt tudomása arról, hogy az átruházott követelések behajthatatlanok és azzal sem volt tisztában, hogy azért indult egyszerűsített felszámolási eljárás, mert az adós iratanyagot nem csatolt, a vagyona pedig csekély.

[16] A felperessel egyetértve reális értéknek tartotta a vételárat, mert a felperesnek konkrét üzleti tervei voltak. Álláspontja szerint a valós üzleti célok megvalósulása és az üzleti tevékenység fenntartása érdekében megvalósuló vásárlás miatt értékaránytalanságról szó sem lehet. Az alperesnek azt kellett mérlegelnie, hogy a bejelentett követelés behajthatatlansága esetén több mint 27.000.000 forintot visszaigényel afa címén a magyar költségvetésből, vagy 100.000.000 forintért értékesíti a követelést. A felperes – amennyiben vissza tudta volna hozni a felszámolásból az adóst – piaci lehetőségeket szerzett volna és bőven megtérült volna a vételár.

[17] A Kúria Gfv.30.438/2023/5. számú döntésére hivatkozva kiemelte: a feltűnő értékaránytalanságnál az eset összes körülményét vizsgálni kell, nem lehet egyetlen elemet sem kiragadni, elsősorban a jogügylet során a felek által elérni kívánt célt kell figyelembe venni.

[18] Hivatkozott arra is, hogy az alperes hitelezői igényének visszaigazolása szerint az adós több gépjárművel rendelkezik, az alperes arra figyelemmel írta alá a szerződést, hogy az adós és a felszámoló között megegyezés lesz, így a megvásárolt követelést be lehet hajtani. A felperes ügyvezetése is tisztában volt az adós vagyoni helyzetével, azaz azzal, hogy az adós gépjárművekkel, esetleg munkagépekkel, faanyaggal rendelkezik. Valós cél megvalósulása és üzleti tevékenység fenntartása érdekében vásárolta meg a felperes a követelést, így a Ptk. 6:98. § (1) bekezdése alapján nem valósulhatott meg értékaránytalanság.

[19] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta.

[20] A Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontja, (1a) bekezdése, a Ptk. 6:108. § (1) bekezdése, 6:112. § (1) és (2) bekezdéseinek ismertetését követően leszögezte: a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontja alapján az érvénytelenségi ok a felek jó-, vagy rosszhiszeműségétől függetlenül fennállhat. Kizárólag annak van jelentősége, hogy a támadott ügylet objektív szempontból értékarányos ügyletnek tekinthető-e. Az érvénytelenség fennállását tehát nem befolyásolja, hogy a felperes számíthatott-e arra, hogy az alperessel kötött ügylet létrejöttét követő 3 éven belül elrendelik a felszámolását. A feleknek a perbeli ügylet során tanúsított jóhiszeműsége sem befolyásolja a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontjára alapított érvénytelenséget. Az alperesnek az ezekre a körülményekre való hivatkozásai nem minősülnek a per érdemi eldöntése szempontjából lényegesnek.

[21] A fentieket követően rögzítette: a 10. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt anyagi pervezetés értelmében a felperes bizonyítási érdekében állt annak igazolása, hogy a szerződés megkötésekor a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás értékegyensúlya megbomlott és feltűnően értékaránytalan szerződésben állapodtak meg a felek. A felperes a keresetleveléhez F/7. szám alatt csatolta az adós felszámolójának szöveges jelentését és kérelmét, amelyben a felszámolóbiztos tájékoztatása szerint az adós vagyona a felszámolási költségek fedezetére sem elegendő.

[22] Megállapította, hogy ez az irat már önmagában igazolja a felperesnek azt az állítását, hogy a felperes nem számíthatott alappal arra, hogy a perben támadott

engedményezési szerződésből eredő követelése megtérül. Álláspontja szerint joggal merül fel kérdésként, hogy a felperes miért gondolhatta azt, hogy az alperes részére kifizetett 100.000.000 forintot az adóssal szembeni felszámolási eljárásban, vagy esetleg egyéb úton – akárcsak részben is – érvényesíteni tudja.

[23] Rögzítette, hogy az alperes ellenkérelme szerint a felperes célja az volt, hogy segít az adósnak annak érdekében, hogy az adós felszámolását megszüntessék, majd megszerzi az adós lekötött famennyiségét, kiterjedt piaci lehetőségeit, ezekből profitot realizált volna, így bőven megtérült volna az engedményezés vételára. Az alperes a felperessel egyetértve reális értéknek tartotta a vételarat, mert a felperesnek konkrét üzleti tervei voltak.

[24] Az elsőfokú bíróság fontos szempontnak tartotta az értékaránytalanság vonatkozásában azt is, hogy az engedményezési szerződés megkötésének időpontjában a felek üzleti elképzelése reális lehetett-e, amely így alkalmas lehet a felperesnek az értékaránytalanság tekintetében kifejtett érvelése megdöntésére, ezért helyt adott az alperes tanúbizonysítási indítványának.

[25] A fentieket követően ismertette az adós egykori ügyvezetője, tanú2 tanúvallomását, valamint az alperes törvényes képviselője (törvényes képviselő1) személyes meghallgatásakor elhangzottakat (15. sorszámú jegyzőkönyv), majd kiemelte, hogy megítélése szerint sem tanú2 tanú, sem pedig törvényes képviselő1 törvényes képviselő nem tudta pontosan körülírni azt az üzleti elképzelést, amely miatt a felek alappal gondolták azt az engedményezési szerződés megkötésekor, hogy az alperesi követelésért kikötött 100.000.000 forint vételár értékarányosnak tekinthető. Kifejtette, nem találta érthetőnek, hogy mi volt az a konkrét üzleti elképzelés, amelynek értelmében a felperes az engedményezési szerződés megkötésének időpontjában joggal feltételezhette, hogy a vételár meg fog térülni a felperes számára. Nem találta világosnak azt sem, hogy a tanú által említett kapcsolati tőke hogyan segítette volna a felperest a kifizetett összeg érvényesítésében. Álláspontja szerint válasz nélkül maradt az a kérdés is, hogy az engedményezéssel miért lehetett volna még jobban kihasználni a felperes korábbi ügyvezetőjének a tanúval már régóta fennálló kapcsolati tőkéjét.

[26] Mindezeket összevetve kiemelte: a rendelkezésre álló adatok alapján, így különösen a keresetlevélhez F/7. alatt csatolt felszámolói jelentés adataiból kiindulva az a meggyőződése alakult ki, hogy a felperes olyan követelést vásárolt meg 100.000.000 forintért az alperestől, amelynek a valós értéke az engedményezési szerződés megkötésének időpontjában 0 forint volt. Az adós felszámolója teljesen egyértelműen kijelentette, hogy még a felszámolási költségek fedezetére sem elegendő az adós vagyona. Az alperes ellenkérelmében hivatkozott üzleti konstrukciót nem találta alkalmasnak annak alátámasztására, hogy az adóssal szembeni követelés valós értéke 100.000.000 forint lett volna. Követhetetlennek és áttekinthetetlennek tartotta az alperes ellenkérelmében hivatkozott üzleti elképzelést, kiemelve, hogy a perben feltáratlanok maradtak az üzleti elképzelés konkrét lépései is, amelyek igazolhatták volna, hogy az adóssal szembeni követelés valós értéke elérte azt a mértéket, amelyhez képest az engedményezési szerződésben kikötött 100.000.000 forint vételár nem minősül értékaránytalannak.

[27] A fentiek alapján megállapította, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a keresetlevélhez F/5. alatt csatolt követelés adásvételi és engedményezési szerződés elnevezésű megállapodás érvénytelen, mivel az alperest az adóssal szemben megillető követelésért járó ellenérték valós összege 0 forint. A felperes ugyanis egy olyan követelést vásárolt meg az alperestől, amelyet az adóssal szemben nem lehet behajtani, azaz a felperes megtérülésre nem számíthat. A szerződés értékaránytalansága úgy küszöbölhető ki, ha az alperes visszafizeti a vételár értékaránytalan részét a felperesnek, amely a perbeli esetben a teljes vételár, vagyis 100.000.000 forint.

[28] A pertárgyérték 100.000.000 forint összegére tekintettel, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján 3.200.000 forint + áfa, vagyis 4.064.000 forintban megállapított ügyvédi munkadíjként jelentkező perköltség felperesnek történő megfizetésére, valamint az illetékfeljegyzési jog folytán az állam által előlegezett 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

[29] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben [a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján meghatározott ügyvédi munkadíj] marasztalását kérte.

[30] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia a perben, hogy az engedményezési szerződés megkötésének időpontjában a felek üzleti elképzelése reális lehetett-e, vagyis mi volt a konkrét cél, amely miatt a felek megkötötték a szerződést. Úgy vélte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az alperes törvényes képviselőjének vallomását, amely szerint reális lehetőség lett volna a megtérülésre, amennyiben az adós működése helyreáll. Az elsőfokú bíróság nem vette továbbá figyelembe, hogy a közhiteles nyilvántartás szerint feltételezhető volt, hogy az adós vagyonnal rendelkezik, a felszámoló pedig azért folytatott le egyszerűsített eljárást, mert iratanyagot az adós nem bocsátott a rendelkezésére és a tényleges vagyont eltitkolta, így az ügyvezető ellen a felperes hivatkozása szerint is csődbűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt feljelentést kezdeményeztek, tehát feltételezhette a felszámoló is, hogy van vagyona az adósnak. A 2019. január 17. napján kelt hitelezői jelentésben is az szerepel, hogy az adós gépjárművel rendelkezik, azonban az nem lett átadva a felszámolónak.

[31] Az alperes törvényes képviselője a vallomásában előadta, hogy az adós ügyvezetője kiterjedt kapcsolatrendszerrel rendelkezett, a felperes célja az volt, hogy az adós kapcsolati tőkéjén keresztül fát, gépeket értékesít, így bőven megtérült volna a 100.000.000 forint tőke. Az alperes törvényes képviselőjének nyilatkozata alapján az adós és a felperes ügyvezetője gyerekkori barátok voltak, a felperes segíteni próbált az adósnak. A felperes a követelés átvállalásával, megvásárlásával egyezséget kívánt kötni az adós felszámolójával, célja volt, hogy az eszközparkot megváltja, ezzel az adóst a felszámolásból visszahozza, az eszközöket az adós kapcsolatrendszerének felhasználásával értékesíti, valamint az adós kapcsolatrendszerén keresztül fát értékesít. Sajnálatosan a felperes ügyvezetője megbetegedett, stroke-ot kapott, így feltételezhető, hogy emiatt nem jött létre a kívánt eredmény, valamint a felperes is ebből az okból került felszámolási eljárás alá.

[32] Rámutatott: a COVID járványt követő 2021-2022-es energiaválság idején bekövetkezett tűzifa árrobbanás bőven lehetővé tette volna a felperesnek a megtérülést, mivel minden fakeskedéssel foglalkozó állami és magáncég extra profitot produkált ebben az időszakban. Az adós a 2016-os mérlege alapján 126.000.000 forint értékű eszközzel rendelkezett, illetve 11.000.000 forint tőkéje volt. Figyelemmel arra, hogy a valós cél megvalósulása és az üzleti tevékenység fenntartása érdekében vásárolta meg az alperestől a követelést, az ügylettel értékaránytalanság nem valósult meg.

[33] Végezetül, a Ptk. 6:98. § (1) bekezdésének ismertetését követően leszögezte: az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte azt a konkrét célt, amely miatt létrejött az engedményezési szerződés.

[34] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybehagyását és az alperes perköltségben [17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja és (4)

bekezdése, valamint 5. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj] marasztalását kérte.

[35] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont következtetései, jogi álláspontja is megalapozott.

[36] Az alperes fellebbezését a következők miatt tartotta teljes egészében megalapozatlannak:

[37] Mindenekelőtt kiemelte, hogy az alperes fellebbezésében lényegében az elsőfokú eljárásban előadottakat ismételte meg. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú ítélet [45] pontja szerint az adós felszámolójának 2021. január 5. napján kelt szóveges jelentése már önmagában igazolja a felperesnek azt az állítását, amely szerint a felperes nem számíthatott alappal arra, hogy a perben támadott engedményezési szerződésből eredő követelése megtérül. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság az értékaránytalanság körében fontos szempontként értékelte azt is, hogy a szerződés megkötésének időpontjában a feleknek az alperes által állított üzleti elképzelése reális lehetett-e, és az alkalmas-e a felperesnek az értékaránytalanság tekintetében kifejtett érvelésének megdöntésére. Emiatt az elsőfokú bíróság helyt adott az alperes tanúbizonyítási indítványának, így az elsőfokú eljárás során az alperes indítványára tanúként meghallgatta az adós egykori ügyvezetőjét, tanú2ot, valamint az alperes törvényes képviselőjét, törvényes képviselő1.. Az elsőfokú bíróság a fenti személyek meghallgatása alapján kimondta ítéletében, hogy nevezett személyek nem tudták pontosan körülírni azt az üzleti elképzelést, amely miatt a felek alappal gondolták azt az engedményezési szerződés megkötésekor, hogy az alperes követeléséért kikötött 100.000.000 forint vételár értékarányosnak tekinthető.

[38] Az alperes az elsőfokú eljárás során a tanúbizonyítási indítványán túlmenően semmilyen egyéb bizonyítékot nem terjesztett elő az általa állított konkrét üzleti cél, illetve annak bizonyítására, hogy a felperes alappal számíthatott a perben támadott engedményezési szerződésből eredő követelése megtérülésére. A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az alperes törvényes képviselőjének vallomását, az alperes azonban a fellebbezésében sem tudott megjelölni olyan, az elsőfokú eljárásban felmerült bizonyítékot, amely kétséget kizáróan alátámasztaná a perben tett és a fellebbezésben megismételt állítását. Véleménye szerint az alperes érvelése pusztán spekuláción, feltételezéseken alapul és teljességgel ellentmond a keresetlevélhez F/7. szám alatt csatolt, a felszámoló jelentésében foglaltaknak. A felszámoló által a hitelezők részére megküldött tájékoztatás ismeretében ugyanígy nem hivatkozhat arra sem eredményesen az alperes, hogy „valós” és „konkrét” üzleti célként voltak értékelhetők az alperes részéről az elsőfokú eljárás során és a fellebbezésben kifejtettek.

[39] A fellebbezés nem alapos.

[40] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és abból, valamint a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből kiindulva helytállóan marasztalta a keresetnek megfelelően az alperest. Az ítéltábla a döntés jogi indokaival is maradéktalanul egyetért, ezért azokra a megismétlésük nélkül hivatkozik.

[41] A fellebbezés kapcsán a következőket emeli ki:

[42] Az alperes alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a döntés során nem vette figyelembe az alperes törvényes képviselőjének előadását, az elsőfokú bíróság ugyanis az ítélet indokolásának [49] pontjában egyrészt ismertette azt, másrészt a határozata [50] pontjában részletesen taglalta, hogy abból, valamint a tanúként meghallgatott személy vallomásából milyen – okszerű – következtéseket vont le, amelyekkel az ítéltábla teljes mértékben egyetért [Pp. 369. § (3) bekezdés].

[43] Tekintettel arra, hogy az adós már a támadott szerződés megkötésekor felszámolás alatt állt, nem annak a ténynek volt a kereset érdemét érintően jelentősége, hogy az adós a közhiteles nyilvántartás adatai szerint gépjárművekkal (vagyonnal) rendelkezett-e, hanem annak, hogy a vezető az adós vagyont a felszámoló rendelkezésére bocsátotta-e. A felperes ugyanis az adós felszámolásában nyilvántartásba vett követelést szerzett meg a perben támadott szerződéssel, így az igénye nyilvánvalóan csak a felszámolási eljárás keretében nyerhetett kielégítést. Azt a tényt pedig igazolták a felperes által rendelkezésre bocsátott iratok, hogy az adós vezetője nem adta át a felszámolónak az adós vagyontárgyait, erről pedig a felperes jogelődje, az alperes a felszámolónak a követelés nyilvántartásba vételével kapcsolatos, 2019. január 17. napján kelt leveléből tudomást szerzett.

[44] Arra is alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében az alperes, hogy a felperes az adós felszámolásában, egyezség megkötésére tett kísérlet keretében kívánta megmenteni az adós gazdasági társaságot a felszámolással való megszüntetéstől. A keresetlevélhez csatolt felszámolói jelentés mellékletét képező hitelezői nyilvántartásban ugyanis változatlanul az alperes hitelezői igényeként volt feltüntetve az engedményezett követelés, így a Cstv. 41. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel [a felszámolást elrendelő végzés közzétételét követő 40 nap eltelte után, a felszámolási zárómérleg benyújtásáig a hitelezők és az adós között bármikor helye van egyezségnek (...). Mindazok, akik a felszámolási eljárásba hitelezőként nem jelentkeztek be, egyezségkötés esetén az eljárás befejezését követően követelésüket az adóssal szemben nem érvényesíthetik.] kizárt volt, hogy a felperes az adós felszámolási eljárásában, a hitelezőkkel való egyezség megkötésében részt vegyen.

[45] Az alperes tévesen hivatkozott a fellebbezésében a Ptk. 6:98. § (1) bekezdésére, a felperes ugyanis a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján támadta meg a felek szerződését. A Cstv. 40. § (1) és (2) bekezdésében írt tényállásoknak pedig kifejezetten az a rendeltetésük, hogy a felszámolás során hitelezőként bejelentkezett hitelezők kielégítési alapjának, a felszámolási vagyonnak [Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pont, 4. § (1) bekezdés] a védelmét biztosítsák. Az itt szabályozott – megtámadásra, illetve visszakövetelésre jogalapot nyújtó – tényállások jogi eszközt biztosítanak a felszámoló által képviselt adós vagy bármely hitelező számára, az egyes tényállásokban differenciáltan szabályozott, kritikus időszakban kötött ügyletekkel csökkentett felszámolási vagyon (a hitelezői igények elvont fedezete) visszaszerzésére. Közös jellemzője a szóban forgó tényállásoknak, hogy csak akkor alkalmazhatók, ha az egyik fél felszámolását elrendelték, azaz a fizetéseképtelenséget megállapító bírósági határozatból következik, hogy a vagyona nem fedezi tartozásait, azaz a felszámolás elrendelésének ténye alapozza meg, hogy helye van az adós vagyonából elvont vagyontárgyak visszakövetelésének a Cstv. 40. §-ában szabályozott tényállások alapján. Mindezekre figyelemmel nincs jelentősége annak az alperes által felvetett kérdésnek, hogy az

értékaránytalanság miatti vagyronvesztést elszenvedett felperest az ügyletkötés időpontjában reálisan fenyegette-e a felszámolás elrendelésének lehetősége.

[46] Végezetül az ítéltábla kiemeli: az a tény, hogy a felperes az adós felszámolójának nem jelentette be az adóssal szembeni követelés megszerzését, vagyis az adóssal szembeni felszámolási eljárásban nem vett részt hitelezőként, a Cstv. 38. § (3) bekezdésében [a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni] írtakra is figyelemmel arról árulkodik, hogy a felperes nem számolt az engedményezett követelés megtérülésével vagy nem is szándékozott a kielégítés felszámolás rendjének megfelelő lehetőségével élni. Emiatt teljesen lényegtelen, hogy az elsőfokú bíróság által meghallgatott személyek által vázolt üzleti tervnek mi volt a konkrét tartalma, illetve, hogy az az adóssal szembeni követelés megtérülését reálisan lehetővé tehet-e.

[47] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) és a 386. § (4) bekezdései alapján, helyes indokainak megfelelően helybenhagyta.

[48] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, amelyet az ítéltábla a felszámításnak megfelelően, a 17/2024.(XII. 9.) IM rendelet (Rendelet) 3. § (1) b) pontja, (4) bekezdése és az 5. § (1) bekezdése alapján állapított meg.

[49] Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdései alapján köteles megfizetni az államnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének v) pontja alapján feljegyzett, 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben meghatározott módon [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés].

[50] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájának száma: 10032000-01070044-09060018. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2026. február 4.

Dr. Rápolti Barbara s. k
a tanács elnöke

Fővárosi Ítéltábla
12.Gf.40.297/2025/7

10

Dr. Mizerák Judit s. k.
k.
előadó bíró

Dr. Pesti Zsuzsanna s.
bíró